

Sygn. akt I C 1747/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **M. S.**

o zapłatę

1. zasądza od M. S. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 1.569,39 (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt dziewięć 39/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.186,63 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt sześć 63/100) złotych;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

.

Sygn. akt I C 1747/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lipca 2015 roku złożonym w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

z siedzibą w K. wniósł o wydanie przeciwko M. J. nakazu zapłaty

w elektronicznym postępowaniu upominawczym zasądzającego na jego rzecz kwotę 1.569,39 złotych wraz z odsetkami ustawowymi co do kwoty 1.186,63 złotych od dnia 23 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego

w wysokości 600 złotych. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że dochodzone roszczenie wynika z umowy kredytu zawartej przez pozwaną w dniu 3 stycznia 2013 roku z (...) Bank (...). Na dochodzone roszczenie składa się 1.020 złotych niespłaconej części kapitału, 166,63 złotych sumy odsetek umownych liczonych od kapitału według zmiennej stopy procentowej wynoszącej w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych w okresie obowiązywania umowy oraz dalszych odsetek naliczonych od wymagalnego kapitału do dnia wytoczenia powództwa, a także kwota 382,76 złotych tytułem sumy prowizji związanych

z usługami świadczonymi przez bank na podstawie zawartej umowy oraz kosztów dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań) naliczone zgodnie z warunkami umowy. Uzasadniając swoją legitymację procesową powód powołała się na umowę cesji zawartą z pierwotnym wierzycielem pozwanej w dniu 26 maja 2015 roku.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 2 – 6)

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód skierował sprawę do tutejszego Sądu, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 7)

Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016 roku w imieniu powoda, mimo prawidłowego zawiadomienia, nikt się nie stawił. Pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje powództwo, ani wysokości dochodzonego roszczenia. Wniosła o nieobciążanie jej kosztami postępowania.

(protokół rozprawy – k. 58-58 v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2013 roku M. J. (obecnie S.) zawarła z (...) Bank (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu, na podstawie której pozwanej udzielono kredytu odnawialnego do wysokości limitu kredytowego, w związku z którym otrzymała ona kartę kredytową. Całkowita kwota limitu kredytowego przyznanego pozwanej na dzień zawarcia umowy wyniosła 1.100 złotych. Stopa oprocentowania kredytu była zmienna i wynosiła w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wyniosła 58,29%. Kredyt został udzielony na okres roku. Pozwana zobowiązała się spłacić kwotę kredytu wraz z należnymi odsetkami, opłatami i prowizjami w dwunastu miesięcznych ratach. W umowie ustalono, iż za podjęcie czynności upominawczych, kredytodawca obciążać będzie pozwaną opłatami w wysokości: 10 złotych – koszt upomnienia SMS, 5 złotych – koszt upomnienia e-mail, 13 złotych – koszt upomnienia poprzez pozostawienie wiadomości na poczcie głosowej oraz w drodze rozmowy telefonicznej, 15 złotych – koszt przygotowania i wysiłki upominawczej przesyłki listownej, 50 złotych – koszt wizyty windykatorka u klienta. Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy, w przypadku niedotrzymania przez pozwaną zobowiązań z niej wynikających albo w razie utraty przez nią zdolności kredytowej lub negatywnej oceny ryzyka kredytowego, z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu – k. 16 – 26)

Pozwana nie zapłaciła z tytułu umowy kredytu żadnej raty.

(bezsporne, nadto zeznania pozwanej – k. 58 v. w zw. z k. 58 wyjaśnień informacyjnych)

W dniu 26 maja 2015 roku V. Bank (...) z siedzibą w B. zawarł z powodem umowę cesji, na podstawie której powód nabył m.in. wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy kredytu z dnia 2 stycznia 2013 roku o nr (...).

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy cesji wraz z tłumaczeniem – k. 47 – 52, uwierzytelniona kserokopia fragmentu załącznika do umowy cesji zawierająca wykaz wierzytelności – k. 53)

Pismem z dnia 19 czerwca 2015 roku pierwotny wierzyciel pozwanej poinformował pozwaną o zbyciu przysługującej mu względem niej wierzytelności wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu na rzecz H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W., wskazując że całkowita kwota zadłużenia na dzień sprzedaży wierzytelności wyniosła 1.556,65 złotych.

(kserokopia pisma V. Bank (...) z dnia 19 czerwca 2015 roku – k. 27 – 28)

Pismem z dnia 15 czerwca 2015 roku powód wezwał M. J. (obecnie S.) do zapłaty kwoty 1.563,13 złotych z tytułu przedmiotowej umowy kredytu.

(uwierzytelniona kserokopia wezwania do zapłaty – k. 29)

Mimo wezwań pozwana nie spłaciła swojego zobowiązania.

(bezsporne, nadto zeznania pozwanej – k. 58 v. w zw. z k. 58 wyjaśnień informacyjnych)

Pozwana pozostaje w gospodarstwie domowym z mężem i dwójką dzieci. Utrzymuje się z wynagrodzenia w kwocie 1.300 złotych oraz świadczeń rodzinnych w łącznej wysokości 236 złotych. W związku z zajęciami komorniczymi z pensji otrzymuje 1.200 złotych. Mąż nie pracuje, nie wykonuje prac dorywczych, nie korzystają oni z pomocy społecznej. Posiadają zadłużenia na łączną wysokość 5.000 złotych. Mieszkają razem z matką pozwanej, w związku z czym ponoszą koszt czynszu – 350 złotych miesięcznie oraz opłat za prąd – 100 złotych miesięcznie.

(zeznania pozwanej – k. 58 v. w zw. z k. 58 wyjaśnień informacyjnych)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, iż zawarła z V. Bank (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę kredytu. Stosownie do art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2015/128), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W rozpatrywanej sprawie pozwana nie kwestionowała roszczenia ani co do zasady, ani wysokości. Przyznała, że nie spłaciła przedmiotowego kredytu. Wniosła jedynie o nieobciążanie jej kosztami postępowania. Jednocześnie Sąd stwierdził, iż dochodzone pozwem roszczenie znajduje oparcie w ustalonym w niniejszej sprawie stanie faktycznym, zarówno co do jego wysokości jak i zasady. Tym samym Sąd uznał roszczenie za zasadne, zasądzając na rzecz powoda od M. S. kwotę 1.569,39 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.186,63 złotych, liczonymi od dnia 23 lipca 2015 roku (dnia następnego po dniu wytoczenia powództwa) do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa żądała odsetek od kwoty 1.186,63 złotych, od dnia 23 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 4 kwietnia 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2

pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty

w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie

w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych

§ 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych

za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne

nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia, a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek od dnia 23 lipca 2015 roku (tj. dnia następującego po dniu wniesienia pozwu) do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych, obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie, obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012

r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie pozwana znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej, mając przy tym na utrzymaniu dwoje dzieci. Jednocześnie nie kwestionowała ona powództwa, wyrażając wolę spłaty zaległości, której nie dokonywała z uwagi właśnie na bardzo trudną sytuację majątkową. Sąd uznał, iż obciążenie pozwanej dodatkowo kosztami procesu w kwocie blisko 650 złotych godziłoby w poczucie sprawiedliwości i byłoby dla niej nadmiernie uciążliwe. W świetle powyższego Sąd uznał za zasadne nieobciążanie jej kosztami postępowania.